

Fora de joc

Sergi Belbel

Fora de joc

Sergi Belbel

Personatges:

ANNA, quaranta-set;

POL, cinquanta-tres;

LISA, divuit;

JOSEP, vuitanta-dos.

RICKY, trenta-cinc.

Espai:

Casa d'Anna.

Casa de Josep.

Temps:

2010 (o qualsevol altre temps amb crisi econòmica)

Nota:

És desitjable que no es produeixi cap mena de pausa ni de transició entre les escenes.

Com més frenètic tot, millor.

1.

ANNA: Per quin motiu?

POL: La crisi.

ANNA: Ja. I quant et retallen del sou?

POL: El trenta per cent.

ANNA: Què?!

2.

JOSEP: No tinc gana.

RICKY: Cap problema.

JOSEP: Què fas?

RICKY: M'ho emporto a la cuina. Ja menjarà més tard.

JOSEP: Sí, home. Porta això cap aquí, nen.

RICKY: No em digui nen.

JOSEP: I com vols que et digui?

RICKY: Pel meu nom.

JOSEP: I com et dius?

RICKY: Una altra vegada? Ja l'hi he dit mil cops.

JOSEP: I mil més que m'ho hauràs de repetir.

RICKY: Ricky.

JOSEP: Ricky? Quin nom és aquest?

RICKY: Un com qualsevol altre.

JOSEP: Això ni és un nom ni és res. És de pel·lícula americana. El Rambo aquell que feia de boxejador.

RICKY: Era Rocky. No Ricky.

JOSEP: És igual. Em fan mal els peus. Fes-me un massatge. Què fas? Per què em treus les sabatilles?

RICKY: No diu que vol un massatge?

JOSEP: No. Vull menjar.

3.

LISA: Ja tinc les notes de fi de curs.

ANNA: I què?

LISA: Matrícula d'honor.

ANNA: De quina assignatura?

LISA: De nota mitja.

ANNA: Em fas sentir tan orgullosa. Ets increïble. Sempre aconsegueixes tot el que et proposes. El teu pare farà bots d'alegria. Deixa'm fer-te un petó. Ja tens el que volies. Estic tan emocionada. Te'n vas als Estats Units a ampliar els teus estudis! Tu saps el que significa, això? Mai més no tornaràs aquí. Deixa'm fer-te més petons. Ai, perdona que plori. T'enyorarem tant. Però ens fas tan feliços que això ho compensa tot.

LISA: Heu de venir a veure'm com a mínim dos cops l'any.

ANNA: I tant que sí. I ens presentaràs tots els teus amics. Gent com tu, amb les teves mateixes inquietuds i aspiracions, la mateixa manera de pensar la vida... Gent que t'endrendrà realment. Per fi... Lisa...

LISA: Mama. No ploris.

ANNA: Perdona... Hem de preparar un bon sopar avui per dir-l'hi al pare. Ai... És que em fas tan feliç que no puc pensar que això sigui veritat. Vine, aquí. Què faria jo sense tu?

LISA: Però per què plores, mama? De felicitat?

4.

ANNA: No. De ràbia.

LISA: Mama, per què em mires així?

ANNA: Saps que si tu no existissis, crec que ja m'hauria tornat boja?

LISA: Mama, què dius?

ANNA: Que si no et puc donar el millor, no ho resistiria?

LISA: Mama, prou.

ANNA: Saps què faria si sabés que no has de ser feliç a la vida? Que no podràs tenir el futur que et mereixes?

LISA: Què?

ANNA: Arrencar-te-la. Treure-te-la.

LISA: Treure'm el què?

ANNA: La vida.

LISA: Ahhh! Mama, em fas mal... treu-me les mans del coll... m'estàs escanyant... m'ofegues... em... mama... mama... em... em... m'ofeg...

ANNA: Mor. Mor. Ja està. Tranquil·la. Descansa. Molt bé. Ara sé segur que ja no patiràs. Petita. Vida meva. La meva vida.

5.

POL: He anat a veure el Jan.

ANNA: Encara està ingressat?

POL: Sí.

ANNA: Es troba millor?

POL: No.

ANNA: Has parlat amb la seva dona?

POL: Sí. Es divorcien. Ha ficat les coses del Jan en una maleta i l'ha dut a l'hospital. I li ha prohibit entrar a casa.

ANNA: Per fi.

POL: Ah. Et sembla bé?

ANNA: No em sembla ni bé ni malament. Em sembla normal.

POL: Doncs a mi no. I menys, ara. Ja és el segon intent de suïcidi. Només li faltava això. Pobre Jan.

ANNA: Pobra Laura, perdona.

POL: Com que ella és una santa...

ANNA: Una santa no ho sé, però una màrtir, sí.

POL: Per què?

ANNA: Per aguantar tants anys un home com ell.

POL: No es pot parlar amb tu, de veritat!

ANNA: Eh. Eh, on vas? Es pot saber què he dit? Estàs fatal, eh? Fatal! Torna! Ja has tornat a espatllar-ho tot! Tan bé que estàvem celebrant-ho! I has hagut de treure el tema del Jan! Es pot saber per què? Estàvem parlant del futur de la teva filla! La nostra filla! El nostre futur! No sé què hi pinta aquí la depressió del Jan i el divorci amb la Laura! De veritat! Feia anys que esperàvem un dia així! Em pensava que ara que la nena dorm, ens quedaríem tu i jo parlant de tot el que ens espera, de les coses meravelloses que viurem a partir d'ara gràcies a la nena, que faríem plans. Sí que em fa pena el Jan. Molta pena. Però avui no tocava parlar d'ell, Pol. Avui, no. Avui tocava parlar de nosaltres.

6.

JOSEP: No la vull veure.

RICKY: Ja està pujant.

JOSEP: Doncs l'engegues escales avall, he dit que no la vull veure.

RICKY: Vol que li digui que no la vol veure?

JOSEP: No vull que li diguis res. No obris la porta i ja està.

RICKY: Però si té clau!

JOSEP: Té clau? I qui l'hi ha donat?

RICKY: No és d'ella, aquest pis? És normal que tingui les claus de casa seva, no?

JOSEP: Aquest pis és meu. Passa la balda.

RICKY: No ho faré.

ANNA: Hola.

JOSEP: Filla, carinyo meu, vine, un petó.

ANNA: Tens bon aspecte, papa. Té, la correspondència. Hi ha una carta certificada. M'he trobat el carter a baix i he signat jo. Què tal, Ricky, com va tot?

RICKY: Bé, bé.

JOSEP: És un bon noi, el Rocky. No sé pas com podria viure sense ell. Em fa uns massatges tan bons. I cuina tan bé. Quants dies sense veure't, filla. Estava tan deprimat. Com més dies trigues a venir-me a veure, més depressió m'agafa. Fas molt mala cara. Ja menges prou?

ANNA: Sí, papa, sí.

JOSEP: I la nena? No ha vingut amb tu?

ANNA: Ha anat a fer la sol.licitud per la borsa d'estudis. Se'n va als Estats Units. Per fi. Sort dels ajuts del Govern! No tenim ni un cèntim. I menys ara, amb aquesta famosa crisi de merda. A l'empresa del Pol han fet plans de prejubilacions a dojo i a ell li ha anat d'un pèl. Però li han retallat el sou pràcticament a la meitat. A la botiga, han baixat les vendes en picat i hauré d'acomiarar jo també un parell de dependents. Si no donen la borsa a la Lisa... ens morim. M'ha dit que et faci un petó.

JOSEP: L'hi concediran. Saps, Rocky?, la Lisa, la meva néta, ha estat sempre la primera de la classe. Tindrà tot el que vulgui a la vida. Tot.

ANNA: Tant de bo. I la carta, no l'obres?

JOSEP: No, ja ho faré després. Ai, Anita, petita, sobretot no t'oblidis de deixar-me diners per les medecines.

ANNA: Com?

JOSEP: El Rocky ha anat a buscar les receptes. Però no pot anar a la farmàcia perquè ja ens ho hem gastat tot. Amb la compra de la setmana, ja em diràs. Tu saps com estàn ara els preus?

ANNA: Sí. Ho sé perfectament. Perfectament.

7.

POL: No sé què fer per ajudar-lo.

LISA: Tota la vida l'has ajudat.

POL: Però ara és quan més em necessita. La Laura l'ha deixat. Oh. Oh.

LISA: Què?

POL: I pensar que em podia haver passat a mi. Per un any i poc més...

LISA: Per un any...què?

POL: El Jan acaba de fer els cinquanta-cinc. Jo quants en tinc?

LISA: Cinquanta-tres?

POL: El mes que ve cinquanta-quatre. Per un any i escaix m'he salvat.

LISA: Però tindrà una pensió. Podrà fer tot el que vulgui. Dedicar el temps al que realment li agradi. Depèn de com t'ho miris, és una sort.

POL: La pensió no arriba al quaranta per cent del seu sou. No podrà fer tot el que vulgui sinó tot el que la miserable pensió que li queda li permeti de fer. És increïble, cinquanta-cinc anys, un cos encara sa i fort, més d'un terç de vida encara per viure i per culpa d'una merda de situació global provocada pels que mouen el fil de tot aquest merder, ja t'han condemnat a morir. Un terç de la teva vida te la passes dormint, un altre terç estudiant i treballant, i l'altre morint lentament. I els tres terços te'ls passes intentant desxifrar quin sentit té tot això. Oh. Oh.

LISA: Ho veus tot massa negre. Papa, què tens, ara?

POL: No sé com dir-li a la teva mare...

LISA: ...?

POL: He fet un préstec al Jan. Entre la prejubilació i el divorci, s'ha quedat arruïnat. I abans que ho torni a intentar...

LISA: Que torni a intentar, què?

POL: Res...

LISA: Quant li has donat?

POL: Tot el que tenia estalviat.

LISA: Papa.

POL: Em sentia... El Jan era el millor treballador de l'empresa. Millor que jo i que qualsevol dels jovenets arrogants meritoris que hi han entrat últimament. És injust. Per poc més d'un any m'he salvat. I ell, per un parell de mesos de res, s'ha condemnat. Em fa sentir... culpable. Com es pot entendre una cosa tan absurda?

LISA: La crisi. Fa fer coses absurdes, però necessàries, suposo. La qüestió és si deixar tots els teus estalvis al Jan, ara que a més a més t'han retallat el sou, era realment necessari.

POL: Ho era. Ho és.

LISA: Perquè continuï considerant-te el seu millor amic, segur.

POL: Què dirà la mama quan ho sàpiga?

LISA: Es posarà a cridar, suposo. Et dirà de tot. Que pel teu amic de l'ànima fas coses que no fas per la teva pròpia família. Que ets un mal marit i un mal pare.

POL: Tu també ho penses?

LISA: Que ets un mal marit, no ho sé. Que ets un mal pare, sí. A vegades.

POL: Quan, per exemple?

LISA: Ara. Ara mateix.

8.

ANNA al mirall:

Anna.

Què fas? On ets? On vas?

Mira'm als ulls.

Mira't la cara.

Deixa de mentir-te.

No pots amagar més les teves arrugues.

T'apropes al punt de no retorn.

Accepta que has deixat de ser observada.

Anna.

Què esperes de la vida a aquestes alçades?

Procurar la felicitat de la teva filla serà suficient?

La borsa d'estudis ho resoldrà tot?

En tindrà prou?

Hi estarà a gust, fora de casa i tan lluny de la seva família?

I tu?

No tindràs massa temps quan ella no hi sigui?

Temps per pensar, per obsessionar-te?

Per mirar com les arrugues es fan cada cop més visibles?

La temptació d'odiar-la és gran.

Ella despega, jo aterro.

Si et mires massa al mirall, acabaràs volent injectar el verí dins la poma.

Però no.

Jo sóc dins d'ella. Si ella despega, despego.

No puc aterrar encara, l'obligaria a ella a baixar per fer un aterratge forçat.

Impossible.

Per tant,

deixa de mirar-te.

Trenca aquest mirall.

Mentre hi ha gent que et necessita, no hi ha cap problema.

Anna.

No enverinis la poma.

Enverina la bruixa.

9.

Ricky, al telèfon.

Josep ha obert el sobre. Llegeix una carta.

La rebrega, furiós, i la llença a terra.

Ricky acaba de parlar. Penja. Veu la bola de paper a terra. L'agafa.

JOSEP: No la llencis! Dóna'm.

RICKY: Males notícies?

JOSEP: No n'has de fer res. I tu, per què fas aquesta cara? Bones notícies?

RICKY: Sí. El meu fill l'han agafat a l'escola de futbol més important del meu país.

Encara no té deu anys. Amb una mica de sort en tres o quatre anys podem aconseguir un contracte en una cantera d'algun bon equip europeu. És qüestió de temps i de paciència. Els diners que li he anat enviant han anat molt bé per pagar-

li les classes particulars amb el Flores, un bon entrenador de joves promeses. Ha après molt aquests dos anys. I gràcies al Flores ha pogut entrar en aquesta escola. Jo sabia que valia la pena fer l'esforç. Valia la pena el sacrifici que he fet. Fa dos anys que no el veig, sap? Es veu que ha crescut molt. I més que creixerà. El meu fill em donarà moltes alegries, sap? Em traurà a mi i a tota la meva família de la misèria. Ho sé. Sempre ho he sabut. Passejarà el nostre cognom per tot el món i tot el món l'adorarà. I aleshores tornaré a ser al seu costat i mai més no ens tornarem a separar.

JOSEP: Si això arriba a passar algun dia, no ho veuré. Me n'alegro molt per tu i la teva família, de veritat, és emocionant comprovar com encara hi ha algú en aquest món capaç de sentir un amor tan convincent i tan ingenu per algú, però com pots suposar, a mi, el futur del teu fill, tant se me'n dóna. No el viuré. Porta'm al lavabo, que tinc caca. Em sembla.

10.

POL: Calma't, sisplau.

ANNA: No em dóna la gana. Et pegaria, de veritat, ara mateix m'encantaria fer-te mal.

POL: Fes-ho. Si això ha de fer que et calmis i deixis de cridar-me, fes-ho.

ANNA: Pero què has fet, Pol?! Com no m'has consultat una cosa així?! Vés a veure el Jan immediatament i li dius que t'has equivocat, que et torni els diners, que nosaltres també tenim problemes, que ara la nostra filla...

POL: No comparis, sisplau. Ell ha estat a punt de morir.

ANNA: I una merda! Ell ha tornat a fer amb tu el que t'ha fet tota la vida: xantatge emocional. El que no puc entendre és que després de tants anys de conèixe'l, encara t'hagis deixat enredar. Quina ràbia, de veritat, quina ràbia! El Jan és un vampir, Pol! I t'has deixat xuclar la sang per ell ara que el que hauries de fer és... és... justament fer una transfusió de la teva sang a la teva filla, per dir-ho d'alguna manera! Oh! Sí que tinc ganes de pegar-te, sí, en tinc ganes, moltes ganes. Ah. Ah. Ahhhh.

POL: Ai. Ai. Ai. Para, sisplau, para, em fas mal!

ANNA: Estic farta de tu i farta del Jan i farta del meu pare i farta de tots els homes que m'envolten. Sou una colla de miserables, covards, ridículs, patètics, que no teniu altre remei que ajuntar-vos i protegir-vos i donar-vos copets a l'esquena entre

vosaltres per sobreviure en aquest món que cada vegada se us escapa més de les mans. Tant de bo la ciència acabi confirmant que podem prescindir de vosaltres per engendrar fills. El dia que això passi, la humanitat farà el pas definitiu cap a una nova espècie més justa, més honesta, més lliure, més perfecta. Sense espases, ni pistoles, ni punyals rere els quals amagueu la vostra covardia. Sense polles, vaja! Fes alguna cosa per arreglar ara mateix el que acabes d'espantillar, Pol. Busca una feina nova amb un sou millor. Si a la Lisa no li concedeixen la borsa d'estudis, no tindrem diners per pagar-li els estudis als Estats Units i destrossarem el seu futur i a mi m'amargarà la vida que em queda. Per culpa teva. Que t'has conformat tota la vida només amb el que ja tenies. Que si no fos per la meva feina, la meva dedicació, les meves aspiracions, ni aquesta casa, ni aquesta roba que portes, ni aquest menjar que menges ni la teva estimada filla no existirien.

POL: On vols que busqui una feina, a la meva edat i tal com està ara tot plegat?

ANNA: Calla. Calla, sisplau. Estigues com a mínim una setmana sense dirigir-me la paraula. T'he pegat però no m'he calmat. Si continués i em deixés anar, no pararia fins que deixessis de respirar.

POL: Què vols que faci per sopar?

ANNA: El que et doni la gana. Tu mateix. Jo no sopo.

POL: Anna, sisplau. On vas?

ANNA: Al cine.

POL: Al cine? Ara?

ANNA: Sí, al cine, al cine. Sis euros. Deixa'm que em gastis els sis euros que ens queden en alguna cosa que em faci feliç abans de sepultar-me definitivament en la tomba negra que serà la nostra vida a partir d'avui.

POL: Ha ha ha.

ANNA: De què rius.

POL: De les coses que arribes a dir quan et descontroles.

ANNA: Quan em descontrolo? Em sembla que en els més de vint anys que ens coneixem no m'has vist mai realment descontrolada. I jo de tu, resaria perquè no m'hi hagis de veure mai. Adéu. Me'n vaig a veure l'última del Spielberg. Espero riure i plorar a parts iguals. Tant de bo no hi hagi gaire gent al cinema. Tant si ric com si ploro, estic convençuda que muntaré un escàndol. Quan torni, espero que

estiguis adormit. I si no ho estàs, fes-ho veure. No em vindrà de gust comentar-te la pel·lícula. No em vindrà de gust parlar-te. No em vindrà de gust mirar-te a la cara. No em vindrà de gust tocar-te i encara menys que em toquis. Vindré amb l'emoció que m'haurà produït la pel·lícula i només voldré conservar aquesta emoció dintre meu el màxim temps possible. Una paraula teva, una mirada, un gest teu, un respirar massa fort em tornarà a la realitat i tornaré a pegar-te fins a límits inimaginables. Que sigui bona la pel·lícula, sisplau. Que sigui bona i la recordi tota la vida.

POL: T'estimo.

ANNA: No em fallis, Spielberg. No em fallis.

11.

LISA: No m'han concedit la borsa d'estudis, avi. No goso anar a casa. No sé com reaccionarà la mama. No sé tampoc ben bé com he de reaccionar jo mateixa. Em deixes que em quedi amb tu una estona?

JOSEP: Què t'han dit els teus amics?

LISA: Ningú no ho sabia, que havia demanat aquesta borsa, només els pares.

JOSEP: Vaja. Com et puc ajudar, jo, Lisa, amor meu?

LISA: No pateixis, avi. Si no vaig a estudiar als Estats Units, estudiaré aquí. Tampoc no passa res.

JOSEP: Sí que passa. Aquí seràs la millor però ningú no ho sabrà mai. I si no tens amics, és perquè tots els que t'envolten són una colla de mediocres. Has de marxar. I marxaràs. Aquí no t'hi quedes. Els mediocres començarien a posar-te traves per impedir-te aixecar el cap i destacar en res. Oi que no vols ser futbolista?

LISA: No, avi. Per què?

JOSEP: Només algú que vol ser futbolista ha de quedar-se aquí o a la vora d'aquí. Tu vols ser científica, no? Doncs o als Estats Units, o res.

LISA: Doncs no hi podré anar.

JOSEP: I tant que podràs. A la teva mare ja se li acudirà alguna cosa, no pateixis.

LISA: Doncs sí que pateixo. I pateixo encara més pel que se li pugui acudir a la mama.

JOSEP: Tu hi vols anar?

LISA: És clar.

JOSEP: (*Pausa.*) Hi aniràs.

LISA: És que... aquests dies... ho veig tan complicat que començo a pensar: potser no és bona idea, amb les notes que tinc puc optar a qualsevol universitat de per aquí, i a casa estic bé, amb el papa i la mama...

JOSEP: Prou, prou! Des de quan estàs bé amb “el papa i la mama”...? És això el que vols? ¿Acabar com ells: uns petitburgesos conformistes i vulgars més preocupats per arribar a fi de mes que per les coses realment importants de la vida? Estimo molt la teva mare, petita, però per sort no us assembleu de res. I si et quedes... et veig d'aquí a pocs anys completament histèrica tota la setmana esperant que arribi el dissabte per anar d'Ikea a Mango passant per Nespresso i per totes les botigues del Boulevard Rosa comprant foteses com una posseïda per calmar la teva frustració, que és el que fa ella.

LISA: ¡No, sisplau! ¡No! ¡Quin horror! En això, m'assemblo tan poc a la mama...

JOSEP: En això i en tot. Ella ja no hi pot fer res. És així i s'ha acabat. Però tu... encara hi ets a temps, carinyo. Te n'aniràs.

LISA: Gràcies, avi. On és el Ricky?

JOSEP: Qui és el Ricky?

LISA: Avi, sisplau. L'home que et cuida.

JOSEP: Ah. El Rocco. Per què ho vols saber?

LISA: No ho sé.

JOSEP: T'agrada?

LISA: Com?

JOSEP: Per què demanes per ell?

LISA: Per... no sé... Perquè m'expliqui coses seves, de la seva família, del seu país... Per distreure'm.

JOSEP: És molt avorrit quan t'explica aquestes coses. Sempre acaba parlant de futbol.

12.

RICKY: En el nostre país, el futbol és l'única meta possible. L'única finestra darrere la qual s'amaga un futur esperançador. És veritat que només un tant per cent molt petit de la gent que s'hi dedica, un zero coma zero zero zero zero u per cent o menys arriba a veure el seu somni fet realitat. Un contracte multimilionari en un club europeu que et solucionarà per sempre la teva vida i la de tota la teva família. Un entre milers. Entre milers de milers. Aquesta petitíssima probabilitat no fa desistir els xavals i els seus familiars en la lluita per aconseguir-ho. Al contrari. Fa que la lluita sigui més acarnissada. Més passional. Perquè és necessària. I justa. Els herois del món occidental ja no necessiten un llinatge aristocràtic per assolir la glòria. Provenen de barris marginals, insalubres, de gent pobra i inculta. Només hi ha el talent i l'oportunitat. Talent per dominar la pilota. No és fàcil. No tothom ho pot fer. El domini de la pilota és un art reservat a una immensa minoria per al gaudi de la immensa majoria. Un home corre i fa cops de peu a una cosa rodona per un camp. No està sol. Té nou companys amb qui traça estratègies, amb qui es combina per assolir un únic i simple objectiu: introduir l'esfera dins una zona concreta del camp, delimitada per tres pals. Té deu persones que al seu torn es combinaran per intentar impedir-ho. Els braços i les mans no serveixen per gaire. Només per agafar impuls per córrer. Les mans poden arribar a fer nosa. Les mans humanes, que creen coses, que manipulen teclats d'ordinador, que executen la majoria de treballs mecànics, tècnics, artístics a totes les fàbriques i empreses del món sencer, les mans que firmen contractes, que mouen els fils, que fan sonar una orquestra, que poden decidir prement tan sols una tecla el destí de societats senceres, aquí no serveixen per res. Només són útils per a l'onzè company, que custodia tot sol la frontera dels tres pals. I això és el que és realment extraordinari. Un esport i un espectacle que penalitza les mans. La batalla es lliura només amb les cames i el cap, interior i carcassa: el cervell per coordinar els moviments i saber situar-se estratègicament, en relació al camp i a la resta de companys, i el crani per rematar. Cops de peu, cops de cap, i córrer. I mentrestant, milers i milers de persones xisclant al seu voltant. Cridant, cantant, extasiant-se, udolant de plaer quan un jugador del teu equip fica la pilota dins la xarxa. Quina cosa més absurda, oi? De cop, una multitud de gent segurament infeliç, desesperada i farta de la seva existència rutinària emet a l'uníson un crit desgarrador de plaer perquè un jove introdueix amb un cop de peu o de cap una bola blanca entre tres pals. Quina és la relació exacta entre una cosa i una altra? Ho has pensat mai?

LISA: No.

RICKY: ¿Què pensaria un extraterrestre si aterrés un diumenge en un estadi just en el moment en què un jugador marca un gol i dóna la victòria al seu equip en una final?

LISA: Que els humans som bojos. Simples. Primitius.

RICKY: No. Que som complicats. Extravagants. Sofisticats. Es quedaria bocabadat de veure que la felicitat col·lectiva no és un concepte sinó una realitat física: milers i milers de persones excitades, abraçant-se, plorant d'alegria, intercanviant impúdicament suors, salives, secrecions, olors; i es quedaria encara més bocabadat en adonar-se que tota aquesta onada de plaer compartit l'ha provocada només una cosa tan ridícula, abstracta i absurda com una bola blanca travessant una línia entre tres pals.

LISA: No. No és ben bé així. Sense la rivalitat de l'altre equip, que la pilota entri a la porteria no provocaria res. La felicitat col·lectiva es produeix perquè els que consideres teus guanyen els contraris. És la guerra. O una simulació de la guerra. Et puc fer una pregunta?

RICKY: Sí.

LISA: De què treballaves, al teu país?

RICKY: Era professor de secundària.

LISA: De què?

RICKY: Bé... de tot una mica... història, literatura, filosofia...

LISA: Tot això?

RICKY: Ja em diràs... Pel cas que em feien els alumnes...

LISA: No t'agradava donar classes?

RICKY: Gens. Aquesta era la pregunta que volies fer-me?

LISA: No.

RICKY: Quina era? Quina és?

LISA: T'agradaria fer l'amor amb mi?

RICKY: No ho sé. Sí. M'agradaria. Suposo. Ets... diferent. I... bonica. M'agradaria. Sí. Però no ho faré.

LISA: No pensis malament, no t'estic proposant res.

RICKY: Per què m'ho preguntes, doncs?

LISA: No ho sé. T'agradaria però no ho faràs. Per què?

RICKY: No penso fer cap traïció a la mare del meu fill.

LISA: Ha ha ha.

RICKY: Què passa?

LISA: Ai, perdona. Primer, que em fa gràcia que a la teva dona li diguis "la mare del meu fill". Després, perquè si fessis l'amor amb mi, no sé pas per què hauria de saber-ho, ella, si és a milers de quilòmetres de distància.

RICKY: Un moment. No t'equivoquis. La mare del meu fill no és a milers de quilòmetres de distància. És a dos metres de tu. Perquè és aquí, dins el meu cap. No és broma. Li vaig fer aquesta promesa quan vaig marxar per venir a treballar aquí. Et duré dins el meu cap. Vigila doncs amb el que dius i el que fas, perquè si s'enfada, sortirà dels meus ulls, del meu nas, de la meva boca o de les meves orelles, t'estirarà dels cabells fins deixar-te completament calba, t'esgarraparà la cara i t'arrencarà les orelles a queixalades. I llavors deixaràs de ser una noia interessant per sempre més perquè t'hauràs convertit en un monstre indesitjable.

LISA: Ha ha ha. Estàs completament boig.

RICKY: Vaig a despertar el teu avi. És l'hora del berenar.

LISA: Espera. Digues a la teva dona que surti del teu cap un moment. Presenta-me-la. La vull conèixer.

RICKY: Avui no. Un altre dia, d'acord?

LISA: D'acord. Espera, espera! Et...et puc fer una altra pregunta?

RICKY: Doncs...no sé què vols que et digui...

LISA: És de futbol.

RICKY: Ah... Si és de futbol...

LISA: Em pots explicar exactament què és... "fora de joc"? M'ho han explicat mil vegades i... i mira que sóc llesta, eh?, però no ho he entès mai. Mai.

13.

POL, a l'ordinador, amb els auriculars posats:

Amb mobles i tot? Que bé.

Quant pagues de lloguer?

Ah.

No, no està malament. Però tampoc no és cap ganga.

No has trobat res més econòmic?

Ja.

A veure quin dia me l'ensenyas.

No, aquesta setmana no em va bé.

Jan.

Jan, escolta, necessito...

És que la meva filla...

Jan. Tinc problemes a casa.

Sí, ja sé que comparat amb els teus, els nostres no són res, però...

Tenim un problema. Si no el resollem ja, el que se suïcidarà de veritat seré jo.

Jan, em pots tornar els diners que t'he deixat?

O una part com a mínim?

Ja.

Sí.

Entenc.

Sí.

Sí, ho entenc.

Bé, com a mínim ho he intentat.

No.

Jan, no.

Para de plorar, sisplau.

Jan.

Jan, no em facis sentir encara més malament, hòstia!

Prou, de veritat, prou.

Mira, tio, s'ha acabat. Estic fart dels teus numerets i de la teva dependència cap a mi. Estic fart d'haver de resoldre't jo la vida, estic fart de sentir-me culpable perquè les coses em van raonablement, i inexplicablement, bé, o en qualsevol cas, molt millor que a tu. No et vull veure més. Vull que desapareguis de la meua vida d'una vegada. Vull que deixem de ser amics des d'ara i per sempre més.

No. Perdona. Estava pensant en una altra cosa.

Ho sento, he de penjar. Adéu, Jan.

Tanco la connexió. Em trec els auriculars. Em duc les mans al cap.

Penso.

Una estona de silenci. Per fi. Una estona per a mi. Anima't. Encara pots.

Miro l'ordinador.

Obro una pàgina web de sexe.

Sento pels petits amplificadors dels auriculars els falsos gemecs de plaer de dues, tres o més dones.

M'ho miro impàvidament.

Em miro el sexe.

Somric irònicament.

Ni així.

14.

Ricky fa un strep-tease. Sensual, morbós, amb excitació creixent.

Quan es treu la camisa, veiem que va amb sostenidors.

Se'ls treu, de manera molt sexy. Té uns pits de dona voluptuosos.

Es treu els pantalons. Va amb calces. Se les treu. Té vagina en lloc de penis.

RICKY: Sóc Melinda. Tu com et dius?

LISA: Lisa. Ets molt guapa, Melinda. I tens un cos perfecte.

RICKY: Però tu ets jove i llesta. I verge. Tres qualitats que tornen bojós els homes.

LISA: Ser verge és una qualitat?

RICKY: Per a tu no. Per a un home, sí.

LISA: Per què?

RICKY: Fer perdre la virginitat a una dona dona a l'home la sensació de posseir un trofeu de per vida. A mi em va desvirgar el Ricky. Després vaig tenir altres històries. Però vaig tornar a ell i m'hi vaig casar.

LISA: Ets una dona preciosa, Melinda. No m'estranya que el Ricky et sigui fidel.

RICKY: Però tinc un problema terrible. Sóc inculta, limitada, superficial i un pèl frívola. Passada una edat, els homes a vegades trempen més amb un bon cervell que amb un bon cos.

LISA: No és veritat.

RICKY: I tant que sí. Una dona lletja però llesta pot embriuar un home de manera extraordinària i molt senzilla.

LISA: Ah, sí? Com?

RICKY: Parlant-li. Dient-li: tanca els ulls. Després: imagina el que vulguis. Després, tocant-lo. I pot dur l'home a un èxtasi on la dona més guapa del món no el durà mai. El tacte d'una lletja és millor que el d'una guapa. Molt millor. Sempre anirà més enllà. S'atreveix a explorar zones ignorades per les guapes. És com els sords, que aguditzen el sentit de la vista. O els cecs, que aguditzen l'oïda. Les lletges estan obligades a treballar, buscar, investigar. I l'obtenció del plaer deixa de ser una urgència immediata i esdevé una recerca metòdica, intensa, desacomplexada i sense límits. Mira el meu cos. És perfecte, sí. Em despullo davant d'un home i en un segon ja trempa. Una excitació bestial, desmesurada, incontrolable. Se'm llença al damunt, em penetra. Dos minuts i ja té un orgasme. Però és orgasme petit, com si el plaer fos inversament proporcional a l'excitació prèvia. M'agradaria ser manca, geperuda, guenya, coixa, tenir els pits caiguts i celulitis al cul. Haver-me de treballar a fons l'erecció del meu home. Tenir-ho francament difícil. Haver de recórrer a la intel·ligència, a l'enginy, a la imaginació, a la irrealitat. Vint minuts per aconseguir que trempi. Una hora o més per fer créixer l'excitació. I després... l'orgasme no com una satisfacció urgent i inevitable, sinó com un territori misteriós i insondable en el qual ens introduïm a consciència, ja no és una meta, sinó una frontera darrere la qual hi ha un univers paral·lel sense normes ni límits, un lloc on de cop l'existència deixa de ser absurda, injusta, tirànica i capritxosa. Quan algú entra en aquest territori, ja no en vol explorar cap altre.

LISA: Pots aconseguir el mateix amb el cos tan bonic que tens.

RICKY: No, nena, no. Davant un cos com aquest quin home em faria cas si li digués: tanca els ulls? I si em fes cas, quan li digués: imagina el que vulguis, m'imaginaria a mi, el mateix que té davant els seus ulls. Ja em diràs quina gràcia.

LISA: Em trobes maca?

RICKY: No, nena, no. A veure. Vine. Deixa'm que et despulli. Oh. Això no son pits ni res. Oh. El cul més lleig que he vist a la meva vida. Oh, quines cames, sisplau, si semblen salsitxes. I el color de la pell, francament repugnant. Vestida, ets lletja, però despullada ets realment el pitjor malson possible. Oh. Nena. No saps com t'envejo. Si t'acostes al Ricky a més de dos metres, et juro que et mataré.

15.

JOSEP: La pasta que has cuinat avui era extraordinària. Quina salsa duia?

RICKY: Carbonara. Feta a la meva manera.

JOSEP: Podries treballar de cuiner perfectament.

RICKY: Gràcies.

JOSEP: Gràcies? Gràcies de què? De què m'has de donar les gràcies, tu, ara?

RICKY: Pel compliment.

JOSEP: Dir que cuines bé és un compliment per a tu?

RICKY: No ho sé. Sempre et fa sentir content que et diguin que fas bé una cosa, no?

JOSEP: Sí. Tens raó. I no hauria de ser així. Aquesta és la causa de tants i tants conflictes. Busquem sempre els afalacs dels altres. Fem coses perquè els altres ens diguin que bons que som. Ens ho diuen una vegada, dues, tres i ja l'hem cagada. A partir d'aleshores ens passem tota la vida preguntant-nos quan ens ho tornaran a dir, quina serà la quarta, cinquena, sisena vegada. Quantes vegades t'he dit que cuines bé?

RICKY: Dues o tres. O quatre.

JOSEP: Doncs ja en tens prou. S'ha acabat. A partir d'ara deixaré de dir-t'ho. Només et diré alguna cosa quan sigui al revés. Quan no ho facis bé.

RICKY: D'acord. Què és aquest paper rebregat que té a les mans? És per llençar?

JOSEP: Quina mania. No. El paper no. Jo sóc per llençar.

RICKY: Eh?

JOSEP: Eh, què?

RICKY: Res, res. Puc mirar la tele una estona?

JOSEP: Quin partit fan?

RICKY: La final de la Copa d'Europa.

JOSEP: Ho sento. A un altre canal fan una pel·lícula de John Ford que no em vull perdre per res del món. *L'home tranquil*. Et sona?

RICKY: Era una de les pel·lícules favorites del meu pare.

JOSEP: Quina casualitat. I una de les meves, també.

RICKY: Ah. Ja l'ha vista?

JOSEP: I tant. Unes deu o dotze vegades.

RICKY: I per què la vol tornar a veure?

JOSEP: Hi ha pel·lícules que cada vegada que tornes a veure et semblen diferents. Sempre hi veus coses noves. Coses que t'havien passat per alt. Coses que se't mostren de cop amb una clarividència absoluta i donen un sentit a la història que mai abans no havies advertit. I aquesta és una d'elles. A veure què hi descobreixo, avui. A veure si entenc d'una punyetera vegada per què es diu *L'home tranquil* quan a mi em sembla que al John Wayne li passa de tot durant la pel·lícula menys estar tranquil.

RICKY: Li sap greu si me'n vaig a l'habitació a escoltar la ràdio? No el molestaré, em posaré els auriculars.

JOSEP: Sí, em sabrà greu. Molt greu. Perquè no hauràs volgut compartir amb mi el plaer de degustar l'obra mestra d'un savi a les acaballes de la vida.

RICKY: Cony de vell.

JOSEP: Què has dit?

RICKY: Perdó. Res. Perdó. A quin canal la fan?

JOSEP: Ricky.

RICKY: Ui, m'ha dit pel meu nom!

JOSEP: Ricky.

RICKY: Què?

JOSEP: No em vull morir.

16.

LISA: El Govern ha hagut de retallar els ajuts. Entrava per nota però per la nostra bona situació econòmica me l'han denegat.

ANNA: Quèeee?! Com és possible?! No m'ho puc creure. Demà vinc amb tu a fer la reclamació que calgui. La nostra bona situació econòmica?! És una broma, no?! A més a més, ja ets major d'edat. I si visquessis sola? I si no depenguessis de nosaltres?

LISA: Són mesures excepcionals a causa de la crisi econòmica. Això han dit. Tenen les vostres declaracions d'hisenda. Les de l'any passat, és clar. Tots dos teniu un bon sou, casa en propietat, dos cotxes...

ANNA: Para, para... Al teu pare una mica més i l'acomiadem, li retallen el sou el trenta per cent, la propietat d'aquesta casa és virtual perquè paguem una hipoteca que no para de pujar, jo cada vegada tinc menys clients a la botiga i la meitat de que guanyo se l'endu el meu pare amb la seva interminable agonia en el seu meravellós pis de lloguer nou de trinca en el centre de la ciutat que pago jo íntegrament, amb llum, gas, telèfon i aigua inclosos, sense comptar el sou del Ricky que a sobre és en negre i no puc desgravar. Això et sembla una bona situació econòmica?!

LISA: Hi deu haver gent que està pitjor. Suposo.

ANNA: On? Presenta-me'ls. No m'ho crec. És impossible.

LISA: Mama. Calma't. No hi ha cap problema. Em matricularé aquí. Si en el fons, em feia mandra marxar. Deixar de veure-us a vosaltres. Perdre els meus amics.

ANNA: Lisa! Lisa, sisplau, no ho suportis. No continuïs per aquí. He lluitat tota la vida per fer que tinguessis el millor i no penso tirar la tovallola encara que la crisi mundial acabi devorant-me les entranyes. Tu te n'aniràs d'aquí. Estudiaràs als Estats Units i tothom es barallarà per donar-te un lloc de feina. I tu triaràs el més prestigiós i més ben pagat i treballaràs només cinc o sis hores quatre matins a la setmana i per fi coneixeràs gent que t'entengui i que t'estimi i seràs feliç. Tu ho seràs. I no et menteixis a tu mateixa. Ni et fa mandra marxar d'aquí ni menys encara deixar de veure'ns. I no sé quins amics has de perdre si amics de veritat no en tens, ni n'has tingut mai.

LISA: Com que no?

ANNA: Quins amics vols tenir realment si no hi ha ningú de la teva edat en aquest país amb la teva capacitat, la teva intel·ligència, la teva sensibilitat i la teva personalitat?

LISA: Mama. Que tinc la tira d'amigues i amics. Que sóc una noia normal i corrent!

ANNA: Ha! Ha! Una noia normal i corrent? Ha! Mira com ric! Ha ha!

LISA: Mama.

ANNA: Una noia normal i corrent no comença a llegir als dos anys, una noia normal i corrent no fa equacions de segon grau als quatre, una noia normal i corrent no guanya el campionat júnior europeu d'escacs als vuit, una noia normal i corrent no té llibres de física quàntica a la tauleta de nit abans que li vingui la regla, una noia normal i corrent no toca Paganini al violí als tretze, una noia normal i corrent no pensa més en fórmules i números que en actors de Hollywood o en cantants de rock o en homes guapos als quinze, als setze, als disset i als divuit. Una noia normal i corrent no és la que ajuda a fer els deures a la resta de la classe, que per això realment et penses que tens tants amics, quan en realitat l'únic que volen de tu és que els ajudis a aprovar o a treure nota. Ho sento, Lisa. Tu no ets una noia normal i corrent.

LISA: Qui t'ha dit que no penso en homes?

ANNA: Lisa. Tu no penses en homes perquè saps que no en necessitaràs mai cap per aconseguir el que et proposis.

LISA: Parlo de sexe, mama.

ANNA: Ah. De sexe. Això és una altra cosa. Per a això no cal pensar en res. Vas a un bar o a una discoteca, fas el que hagis de fer i, en acabat, tu a casa teva i ell a la seva. I si t'ho passes bé amb qui lliguis, li demanes el telèfon. I el veus estrictament quan el cos t'ho demani. I fins que te'n cansis. Al mínim signe de cansament o de rutina, cop de porta. Sigues implacable amb ells. No hi barregis el cap. No t'obsessionis per cap home. No n'hi haurà mai cap que estigui a la teva alçada. L'amor és una mentida que ens creiem els que no valem res per nosaltres mateixos. Tu ets diferent. Tu vals. Per tant, tu ets de les que els fan enamorar. No de les que se n'enamoren.

LISA: Creus que es pot controlar, això?

ANNA: Per descomptat que sí. Tu, Lisa, per descomptat que sí.

LISA: I si t'equivoques?

ANNA: Amb altres coses, potser sí, però amb tu no m'equivoco, filla. No m'he equivocat ni m'equivocaré mai. Et conec més a tu que a mi mateixa. No t'enamoraràs mai de ningú. Si sents alguna cosa per un home, te l'endus al llit. El més aviat possible. Sense fer-te pregar. Com han fet sempre els homes amb les dones fàcils durant tants i tants segles sense cap mena de problema ni de remordiment de consciència. I a viure la vida. No pateixis. Estic segura que allà als Estats Units, a la Universitat, tindràs tots els homes que vulguis. Es tornaran tots bojós per tu. Els hauràs d'espantar com a les mosques. Això no t'ha de preocupar. N'estic completament convençuda. Au. Vés a dormir. Després parlaré amb el teu pare del que haurem de fer per resoldre-ho.

LISA: Resoldre el què?

ANNA: Com que el què? Els diners. Els teus estudis. Estats Units. El teu futur. La nostra felicitat.

LISA: Fa una setmana que somio que em mates, mama. De totes les maneres possibles. Disparant-me, atropellant-me, tirant-me per un penya-segat. Escanyant-me. Ahir em vas degollar amb una navalla d'afaitar de les antigues. Em dessagnava al terra del lavabo i quan mirava la sang, t'hi veia reflectida, tota vermella, amb la navalla a la mà i els ulls plens de llàgrimes. També somio que vull fer l'amor amb el noi que cuida l'avi, però quan m'hi llenço, és una dona i no sé què fer. Bé, no sé si són somnis. Potser és una realitat... paral·lela. Més autèntica i tot que la realitat...*real*.. Perquè ho veig i ho visc tot com si fos de veritat. Només tinc una pregunta, mama. Creus que m'estic tornant boja?

17.

ANNA: Vinga, comença. Proposa solucions. La nena se'n va a estudiar als Estats Units i se n'hi va. Va.

POL: Podem anar al banc i renegociar la hipoteca.

ANNA: Sí. I quant estalviarem? Cent euros al mes? Dos cents?

POL: O vendre'ns la casa, liquidar la hipoteca, demanar un crèdit, agafar un pis de lloguer...

ANNA: Estàs boig? L'única cosa que és realment nostra, teva, meva i de la nena, que ens recorda i ens recordarà sempre que som una família, aquesta casa, feta a la

nostra mida, amb el nostre gust, la nostra personalitat, on he abocat esforços, temps, sacrificis, il·lusions... No. I perdríem diners, Pol. Ara la vendríem per menys que quan vam comprar-la. No, no i no. A més, quant trigariem a vendre-la, tal com estan les coses? Un any o dos com a mínim si no l'oferíem a un preu ridícul. Impossible.

POL: Ens venem els cotxes. I viatgem amb transport públic.

ANNA: Sí. Molt bé. Quina combinació hi ha per arribar a la teva feina?

POL: L'autobús em deixaria a tres quilòmetres. Hi puc anar a peu. O amb bicicleta.

ANNA: No t'ho creus ni tu. I el meu cotxe no me'l penso vendre. Què faria per transportar les coses de la botiga? I per anar els caps de setmana a la muntanya? O a la platja?

POL: Ah. Tampoc no renunciarem als caps de setmana a la muntanya? Ni a la platja?

ANNA: Tu hi podries renunciar? Hi vols renunciar?

POL: Bé...

ANNA: Si no hi ha res que et faci més feliç, que ja fa temps que només et poses a to quan hi anem de cap de setmana un cop al mes!

POL: Collons, Anna, centra't, sisplau!

ANNA: Centra't tu també! Si vols que renunciem a això, doncs, vinga, renunciem-hi també, ja no ve d'aquí. Jo ho dic per tu, Pol. Fa anys que només et veig realment relaxat i feliç quan anem al mar i a la muntanya, que són com uns afrodisíacs naturals per a tu...

POL: A veure, de què estem parlant, ara?

ANNA: De res. Què més? D'on podem treure els diners?

POL: Suscripcions a revistes, televisions digitals, associacions, abonaments de teatre, gimnàs, perruqueria, restaurants, roba, sobretot roba, que en roba se'ns en va una pasta, sobretot a tu...

ANNA: Fa un any i mig que no em compro res i quan ho faig és de rebaixes. O sigui que per aquí, res de res. I la resta de coses, què ens faran estalviar? Tres cents o quatre cents euros al mes com a molt. No dóna ni pel suplement del menjar de l'avió de la nena, Pol. Que no.

POL: A veure, Anna, o renunciem a alguna cosa, o no sé per què estem aquí intentant trobar solucions. Estàs disposada a renunciar a alguna cosa, sí o no?

ANNA: És clar que sí. Però no em serveix que parlis de menudències, Pol. Ni que et vulguis perjudicar a tu d'aquesta manera. No se t'acut res més?

POL: Bé... Sí. Una cosa. Però és... el tema tabú.

ANNA: Eh?

POL: El teu pare. El lloguer del pis. Més el telèfon, l'aigua, el gas, l'electricitat. I...el sou del Ricky. Ho he estat comptant. Gairebé tres mil euros al mes. Amb això i una mica més que podem rascar de la quantitat de luxes superflus als quals no et dóna la gana de renunciar, farien uns quatre mil cinc cents al mes. Si renegociem la hipoteca del pis o demanem un préstec per pagar la matrícula, quatre mil cinc cents donen justos per les mensualitats, el lloguer de la residència d'estudiants i el necessari per menjar mínimament i pel extres.

ANNA: I què faig amb el meu pare?

POL: Que s'instal·li a l'habitació de la Lisa. I el Ricky que se'n torni a fer de manager del seu futur Ronaldinho ara que ha entrat a una escola subvencionada i ja no ha de pagar-li les classes particulars amb el tal Flores. A més, enyora molt el seu país, i la seva feina de profe. No para de parlar de com l'apassionava donar classes. Em clava uns rotllos quan anem a veure el teu pare. Encara li faríem un favor, al Ricky.

ANNA: Però... el meu pare a casa nostra? Tu t'has tornat boig o ho fas veure?! No puc ficar aquest home a casa nostra, Pol! Ni puc, ni vull! Ja sé que és el meu pare, ho sé, i ho he fet tot per ell, tot el que he pogut, a la meua manera, però viure amb ell sota el mateix sostre...?

POL: No hi veig cap altra solució. Per què plores, ara?

...

ANNA: Perquè sí que n'hi ha una, de solució. Simple, directa i fàcil.

18.

ANNA: Ens pots deixar sols, Ricky?

RICKY: Vaig a fer una volta. Quanta estona s'hi quedarà?

ANNA: Una hora, suposo.

RICKY: Està bé. Adéu, Josep, fins després. Faci bondat, eh? Amb la infusió, només una galeta, eh? Una! Adéu, senyora. Se'n recorda que fa dos dies que hauria d'haver cobrat, oi?

ANNA: Sí, Ricky, me'n recordo. Me'n recordo perfectament. Adéu.

RICKY: Adéu.

JOSEP: Ens prenem el te?

ANNA: Espera, papa. Deixa'm la teva tassa. Gràcies.

JOSEP: Què és aquest líquid que hi aboques?

ANNA: Vitamines. Té. Pren-te'l ara, de pressa, tot de cop, que si no, no fa efecte. Així.

JOSEP: Ecs. Quin gust més amarg.

ANNA: T'estimo molt, papa. T'he estimat tota la vida.

JOSEP: Per què em dius aquestes coses? Mai a la vida m'has dit una cosa així. Per què plores?

ANNA: No tenia més remei. Em perdones? Digue'm que em perdones.

JOSEP: Et perdono...què? Què passa? Per què... em... costa... respirar? Per... què... em fa mal la... ahh... ahhh... què has fet?

ANNA: Perdona'm. Perdona'm, papa, perdona'm.

19.

POL: O sigui, tu... estàs... de veritat, dius que jo estic fatal, però tu estàs com una regadora, vaja. Anna! Anna, sisplau, no sé com tens valor... no ja de pensar-ho, sinó a més a més...de dir-m'ho! Si penses aquestes coses, com a mínim, sisplau, no les diguis! A ningú! Ni a mi! Merda, ara ja m'ho has dit! M'ho has dit! Merda, Anna, tu saps que això ja no se m'esborrarà del cap ni quan sigui a la fase més aguda de l'Alzheimer que segur que acabaré tenint, espero que d'aquí a una bona pila d'anys? Anna! Per què m'has dit això?! Però de veritat ho penses?

ANNA: Sí. Oh.

POL: Sí, això! Ara, la llagrimeta per compensar l'acte abominable que acaba de pensar i verbalitzar!

ANNA: Pol. Pol, para, sisplau.

POL: A més, si fos veritat no seria mai amb aquest to melodramàtic, *t'estimo moooolt, papa, seeeeeempre t'he estimat, no teniiiiia més remei, em perdoooooones?, digue'm que em perdoooooones.* Però quina imbecil·litat!

ANNA: I com seria?

20.

ANNA: Ens pots deixar sols, Ricky?

RICKY: Vaig a fer una volta. Quanta estona s'hi quedarà?

ANNA: T'he dit mil vegades que no vull que em tractis de vostè. Una hora, suposo.

RICKY: Està bé. Adéu, Josep, fins després. Faci bondat, eh? Amb la infusió, només una galeta, eh? Una! Adéu, senyora.

ANNA: Com? Ricky...

RICKY: Adéu..., Anna. Una cosa: te'n recordes que hauria d'haver cobrat fa dies?

ANNA: Sí, Ricky, me'n recordo. Me'n recordo perfectament. Però... no hi ha cap altra manera de pagar-te que no sigui... en bitllets?

RICKY: Ha ha ha. Adéu.

ANNA: Adéu.

JOSEP: Ens prenem el te?

ANNA: Espera, papa. Deixa'm la teva tassa. Gràcies.

JOSEP: Què és aquest líquid que hi aboques?

ANNA: Vitamines. Té. Pren-te'l ara, de pressa, tot de cop, que si no, no fa efecte. Així.

JOSEP: Ecs. Quin gust més amarg.

ANNA: És verí, papa. D'aquí a no res començarà a fer-te efecte. Havia de prendre una decisió. El futur de la meva filla a canvi de la teva... pau. Fa anys que vius gairebé com un vegetal. No et queda res per fer a la vida. Absolutament res. Ningú no et necessita. Pots descansar en pau i donar-nos la pau a nosaltres. A mi em vas tenir però sé que realment he estat sempre una nosa per a tu. Tenies el cor robat per l'Helena, pobreta. Jo l'odiava tant quan la veia sempre en els teus braços. Pensava: per què no em fa a mi el que fa amb la meva germana?, perquè vaig néixer després i no era mascle? Perquè no sóc tan bonica com ella? Des de la mort de l'Helena, i després de la mama, encara va ser pitjor. La indiferència es va

convertir en odi. I en hipocresia. Perquè, de cop, necessitaves alguna cosa de mi. Per fi. Després de tants anys, resulta que un bon dia te m'acostes. Quan per la teva vida de cràpula irresponsable t'adones que no has cotisat prou per tenir una pensió digna. Aleshores sí. Aleshores véns a dir-me que m'estimes. Però no és veritat ni ho ha estat mai. Només em necessites. Pels meus diners. I jo te'ls he donat tots aquests anys. Com una filla responsable i respectuosa amb tu, que malgrat tot em vas donar la vida. He de fer els possibles perquè la meva filla no faci això amb mi d'aquí a uns anys. Ho entens, papa? Per això et mato. Perquè ella no hagi de matar-me a mi. Ara bé, si ho fa, jo la perdonaré. Tal com em perdones ara amb la teva mirada en els teus últims segons d'existència. Està bé, papa, mor en pau. Jo també et perdono.

JOSEP: Filla de putaaaaaaa!

21.

ANNA: O sigui... o sigui... et mereixes una hòstia, vaja, una bona hòstia en plena cara. Tu em dius que feia melodrama, però tu... Primer, una burda pel·lícula porno com aquestes que mires d'amagat perquè tu ets del que presumeixes que no mires pel·lícules guarres, però en mires! M'imagines com una fulana assassina implacable fent proposicions al tio que neteja el cul del meu pare, li renta les lleganyes i li treu la ronya de les ungles i la cera de les orelles; després una imitació grollera de pel·lícula de Hitchcock en què la rossa i freda protagonista obre la seva ànima i revela secrets inconfessables del passat amanits amb psicoanàlisi *reader's digest*, i, per acabar, tota aquesta merda judeocristiana que enriu-te'n dels finals de les pel·lícules del Spielberg: em perdones, et perdono, i amb un toc final Woody Allen del pare dient filla de putaaaaaaa. Aquesta és l'hòstia que et mereixes.

POL: Ai. Ahhh... Oh... Molt bé, molt bé. Però no ens perdem en els detalls, com sempre, Anna, sisplau. Què importa que sigui Spielberg, o Woody Allen o un culebró? El problema és el fet en si. La idea. De qui ha estat la idea? Parlaves seriosament? Digue'm que no i així podré dormir aquesta nit. Aquesta nit i totes les que em queden a la meva puta vida! Digue'm que no!

ANNA: Ara què he de fer? Riure o plorar?

22.

JOSEP: Has vingut a veure'm a mi o al Ricky?

LISA: A tu, avi, a tu.

JOSEP: És a la seva habitació, tancat. Vés a saludar-lo.

LISA: Avi, que he vingut a parlar amb tu.

JOSEP: Ah. Amb mi? Abans mai venies tan sovint a veure'm. No m'ho crec. Ui, quins ulls. No pateixis. No passa res. Fas ben fet d'aprofitar totes les oportunitats, petita. ¿Que no ho pots aconseguir en un bar o en una discoteca perquè són llocs espantosos i terriblement injustos perquè ningú no es fixa en tu? Doncs ho fas a ca'l teu avi. Au, entra i parla-hi. Sigues amable amb ell. És un bon noi.

LISA: No, avi, de veritat. Jo només... només et volia preguntar una cosa.

JOSEP: Quina.

LISA: Se t'acut una manera de trobar diners perquè me'n pugui anar a estudiar als Estats Units?

JOSEP: Sí. I tant. Una. Se'm va acudir de seguida. Però això quina importància té, ara? Au, vés a veure el Ricky. Està molt malament. Segur que la teva companyia l'animarà.

LISA: Què li passa?

JOSEP: Abans d'ahir va rebre una molt mala notícia. Bé, dues.

LISA: Li ha passat alguna cosa al seu fill futbolista?

JOSEP: Sí. Va fer un xut tan potent que va enviar la pilota fora del camp. La va anar a buscar amb tan mala fortuna que, en travessar un carrer, el va atropellar un camió d'escombraries.

LISA: Què dius?!

JOSEP: S'ha trencat les dues cames. Per set llocs diferents. Mai més no podrà tornar a jugar a futbol.

LISA: No pot ser! És horrible! Horrible!

JOSEP: El pobre Ricky es va ficar a Internet de seguida per trobar un bitllet d'avió, però l'únic que es pot pagar surt d'aquí a tres setmanes.

LISA: I com ha reaccionat?

JOSEP: No ho veus? Tancant-se. Fa dos dies que només el veig quan em desperta, quan em porta al lavabo i quan em fica al llit. Vés a veure'l. Estic segur que tu ets l'única que el pot treure d'aquest estat.

LISA: I... la segona mala notícia?

JOSEP: Aquesta, si de cas, que te la digui ell. És més personal.

RICKY: Hola, Lisa.

LISA: Hola.

RICKY: Molesto?

LISA: No, no... Com... com estàs?

JOSEP: Entra, Rico, entra. La meva néta té una gana que es mor. I com que jo no vull que es mori, li pots fer un entrepà dels teus? Són boníssims, nena, aquest home prepara els millors entrepans del món. Vinga, Rico, fes un entrepà dels teus a la nena.

LISA: Avi, que es diu Rocky, no Rico. Ai, vull dir Ricky, què dic Rocky...hi hi hi... ai. Ai, perdona, Ricky. Perdona. De veritat.

RICKY: No passa res. M'agrada veure't riure. Vaig a fer-te l'entrepà.

LISA: T'ajudo?

RICKY: No, sisplau, no. Queda't amb el teu avi, no trigo gens.

LISA: Gràcies.

JOSEP: Que no et noti que sents pena per ell, Lisa. Sobretot, que no t'ho noti.

LISA: Avi.

JOSEP: Sí?

LISA: És que me'n fa molta. Em fa molta pena.

JOSEP: Doncs dissimula-la com puguis.

LISA: Què puc fer? De què li puc parlar?

JOSEP: D'alguna cosa estranya de les teves. De...matemàtiques! De física quàntica... De... de fórmules per sortir de la crisi. De... Ah, per cert, Lisa...

LISA: Què?

JOSEP: Parlant de crisi. Abans, quan m'has dit si se m'acudia una manera per trobar els diners perquè puguis anar a estudiar als Estats Units, jo t'he dit que sí, que se me n'acudia una, i no m'has preguntat quina.

LISA: Eh? Què dius? És que encara pensava en això del Ricky i...

JOSEP: Doncs hi ha una manera ben senzilla, petita, ben senzilla.

LISA: Quina?

JOSEP: Morint-me.

LISA: Avi, que no ho deia de broma.

JOSEP: Jo tampoc. Ha ha ha. Aquí està la gràcia.

23.

ANNA: Això t'ha dit?

LISA: Ell reia, però a mi no feia cap gràcia el comentari. He pensat que tenia raó. Si es morís l'avi...

ANNA: Nena, sisplau! Com pots pensar aquestes coses?

LISA: Mama. Jo no vull anar a estudiar als Estats Units.

ANNA: Com?

LISA: El que sents.

ANNA: Per què? Qui ha estat? Qui és?

LISA: Què?

ANNA: El Ricky?

LISA: Però què dius?

ANNA: Lisa, sisplau, que no em mamo el dit. Primer em dius que si l'avi es morís, tu podries realitzar el teu somni i un segon després em dius que no vols que el teu somni es faci realitat. ¿No hi ha ningú que s'ha introduït de sobte en algun lloc del teu cap o d'alguna altra banda i que interfereix i enfosqueix aquestes idees que sempre has tingut tan clares? Com si no sabés de què parlo!

LISA: Mama, no siguis ridícula. Sí, he fet l'amor amb ell, i ha estat...doncs bastant bé, bé, regular, no sé, em fa mal aquí. Però això no...

ANNA: T'ha fet mal?! Vaja, un altre inútil! Quin desastre! Sigui d'allà o sigui d'aquí, segle vint o vint-i-ú, tot és igual, res no canvia...

LISA: De què parles, ara? Si no hi vull anar, no és per això. Amb el Ricky, ha estat bé, mama, i gràcies per preocupar-te per mi, però no insisteixis, no t'explicaré cap detall. Tot molt bé i molt normal. No facis deduccions ni et deixis dur per experiències pròpies, que són teves i només teves i que no tens per què aplicar a la meva vida. Si no vull anar a estudiar als Estats Units no és perquè de cop i volta hagi aparegut un príncep blau a la meva vida que em faci confondre el sexe amb l'amor, és, senzillament, per no haver de pensar que algú de nosaltres pugui desitjar la mort de l'avi. Ho entens?

ANNA: No. No, ho sento, m'he perdut en el raonament. No ho entenc. Has fet l'amor amb aquell home, sí o no? Com ha passat?

LISA: Què importa el que jo digui. T'ho creuràs?

24.

RICKY: Hola, Ricky, sóc Melinda. El nen ja ha sortit de l'hospital. Haurà d'anar en cadira de rodes un mínim de set o vuit anys. Com que a casa tot són dificultats, ens trasladem a viure a casa del Flores. Sort d'ell, Ricky. Ell el cuidarà i es farà càrreg de la seva rehabilitació. El Flores l'estima molt. També m'estima a mi. I jo a ell. Em sap greu haver-t'ho amagat tot aquest temps. Em pensava que seria una cosa passatgera, però no. Ara, amb l'accident, he pensat que era millor que sabessis la veritat. Fes el que vulguis. Entendré que vinguis per estar amb el nen. Continues sent el seu pare. I continuarà necessitant els teus diners. No per ser futbolista. Sinó per lluitar per tornar a aprendre a caminar. Aquest és l'últim missatge que et deixo. T'he estimat. No ha passat res estrany. Ha estat com diu la canço: la distància fa l'oblit. Continuo estimant-te, però d'una altra manera. Tu pensa el que vulguis. No t'ensorris. Continua treballant. El treball cura ferides. I el nostre fill necessita els teus diners, ara més que mai. Adéu, Ricky. Intenta no guardar-me rancor.

LISA: Ricky, em sap molt greu.

RICKY: Quines probabilitats hi havia que em passés una cosa així?

LISA: Si em deixes un parell de minuts, et faig la fórmula. Hi ha una fórmula matemàtica per cada una de les coses que ens poden arribar a passar a la nostra vida.

RICKY: Ah, sí? Fes-la, si et ve de gust. No l'entendré.

LISA: Jo te l'explicaré.

RICKY: De què servirà? Em donarà alguna mena de consol?

LISA: La fórmula, no. Però les meves explicacions, potser sí.

RICKY: Per què?

LISA: Perquè te les faré amb veu molt suau però també ferma, diré tota mena de xifres, números, símbols, equacions, i ho faré mirant-te als ulls, sense cap mena de pressa ni de compassió per tu; mentrestant, et trauré la roba a poc a poc per tocar la teva pell, els teus braços, la teva cara. Ara ho puc fer, no? Ara que de cop i volta el teu cap s'ha buidat de la teva dona. Saps? crec que des del primer dia que et vaig veure aquí amb l'avi sabia que tu acabaries essent el primer home amb qui faria l'amor. I la probabilitat que el primer home que fes l'amor amb mi fos un immigrant sense papers vingut a Europa a fer diners pel seu fill per pagar-li una carrera de futbolista a un bon equip europeu encara és més petita que la de ser atropellat per un camió d'escombraries en qualsevol racó del món i molt més petita encara, per descomptat, que la d'un home a qui la dona li ha estat infidel els últims anys sense que ell ho sàpiga. I ara, tanca els ulls. Començo. La fórmula és...

25.

ANNA: Vols dir que no hi poses una mica de fantasia?

LISA: Sabia que no t'ho creuries. És igual, deixa-ho córrer. Torno a insistir: el que hagi passat entre el Ricky i jo no té res a veure amb el problema que té l'avi.

ANNA: El problema que té l'avi? L'avi no té cap problema, aquest és el problema. Que té més de vuitanta anys, no li funciona el fetge, ni els pulmons, ni els ronyons, ni el cor, ni el cap, ni les cames, però no es mor! Continua vivint per amargar-nos la vida com ho ha fet sempre. Aquest és l'autèntic problema.

LISA: Mare!

ANNA: Perdó, perdó. Ja no sé ni què dic.

LISA: Ho dic de veritat: no vull anar als Estats Units a estudiar de cap manera. Ho tinc clar. Molt clar.

ANNA: Doncs jo no tinc clar que ho tinguis clar. Tinc clar que dius que ho tens molt clar perquè a mi em quedi clar que matar el meu pare no és una clara solució al nostre claríssim problema. Però t'equivoques, perquè sí que ho seria. Et queda clar?!

LISA: Mama, el que ara tinc clar és que necessites que et clavin una bufetada perquè deixis de dir bajanades! Ho he de fer jo?

ANNA: Si et ve de gust.

LISA: Doncs sí. Té.

ANNA: Ah! Es pot saber què fas?

LISA: Te la mereixes, mama, te la mereixes.

ANNA: M'has fet mal!

LISA: I ara que estàs més calmada, t'he de dir una cosa.

ANNA: Bona o dolenta?

LISA: El Ricky i jo ens casem la setmana que ve.

ANNA: Quèeee?!

26.

POL: Com va tot, Josep?

JOSEP: Bé.

POL: I el Ricky?

JOSEP: Qui és el Ricky?

POL: L'home que et cuida.

JOSEP: Es diu Roca.

POL: Roca? Ah. I com és que no hi és...el Roca?

JOSEP: L'he obligat a fer una cosa. Trigarà un parell d'hores o més a tornar.

POL: Quina cosa?

JOSEP: A tu què t'importa?

POL: Doncs, mira... sí que m'importa... una mica.

JOSEP: Per què?

POL: Doncs... tu saps alguna cosa?

JOSEP: De què?

POL: Saps si ell i la Lisa...?

JOSEP: Ah, això. Bé, a tu no t'ha d'importar el que faci la teva filla amb el Roca.

POL: Com que no?

JOSEP: Com que no.

POL: A tu no t'importava el que podíem fer la teva filla i jo quan ens vàiem de joves?

JOSEP: En absolut. Com vols que m'importés. M'hauria importat, i molt, si en lloc de tu, hagués anat amb un altre. Però amb algú com tu? Inofensiu, bona persona, sempre obedient, sotmès a ella...? Per què havia de preocupar-me si ets l'antídote ideal de tot el seu patiment, el recipient on aboca tota la seva ira irreflexiva que tu emmagatzemes i t'empasses i paeixes sense fer-l'hi saber, això sí, amb ajuda d'antiàcids, ansiolítics i antiinflamatoris i el que calgui que et prens d'amagat d'ella?

POL: Així és com em veus? Com un recipient on l'Anna aboca la seva merda...?

JOSEP: Sí. Però ella no ho sap. De fet, tu tampoc. Ella es pensa que no has fet mai res realment important per ella i per la teva família. Haver d'aguantar tots els seus capritxos de nena consentida no ha estat prou, ho sento. I tu també ho creus, això és el pitjor. Per això ets aquí, avui, ara, no? Per fer l'últim intent. Per fer allò que has estat esperant tota la vida. Un acte. Per fi. Una acte contundent i definitiu perquè qui ha estat sempre resistint-se't, caigui finalment rendida als teus peus. Vols fer un acte d'amor per la teva dona que et redimeixi de tota la merda que ella t'ha anat tirant a sobre tots aquests anys. Ho sé. I no serà per fer feliç la teva filla, desenganya't. Serà per atrapar-la a ella, ara que comença a entrar a la zona perillosa en què ni per fer-li l'amor ja no serveixes i s'allunya cada cop més de tu i de la teva companyia. Sigues valent, per un cop a la vida i confessa-ho. Has vingut aquí a matar-me.

POL: Ets boig.

JOSEP: Sí? Segur?

POL: *Està bé. Tens raó. Tinc ganes de degollar-te, de tallar-te les venes amb unes tisores, d'esquarterar-te, de destripar-te tots els membres un per un, i el cor al final, arrencar-te'l amb les mans i trinxar-lo amb les ungles, amb les dents, i amb tota la meva ànima. Però no et pensis que et desitjo la mort per cap acte d'amor cap a la teva filla i la teva néta. No. Sóc tou i dèbil i poruc i inofensiu per fora, però*

què saps tu dels meus pensaments? Què saps tu de la fortalesa implacable del meu recòndit i autèntic interior? L'he desitjada tota la vida la teva mort, sogre, des del dia que et vaig conèixer. Ets i has estat per a mi l'exemple perfecte del pare abominable, de l'home indigne, mancat d'escrúpols, d'honor, de sentiment, de tota mena d'ètica i moral. Un home que no ha sabut mai estimar ningú, tret d'ell mateix. Que busca excuses idiotes per justificar la seva manca d'amor pels altres, com que el cor se li va trencar amb la mort de la seva filla Helena, però jo això no ho vaig veure i no m'importa. I no m'ho crec. Jo el que he vist i em crec és la manca d'amor per la teva altra filla, la viva, la que t'ha estat mantenint tots aquests anys sense que li donessis res a canvi, només paraules buides d'agraïment hipòcrita cada vegada que et feia l'ingrés al teu compte corrent, només maldecaps i tortures que s'interposaven en la nostra vida, fent impossible imaginar una existència al marge de tu. Tinc ganes de matar-te i oblidar-te per sempre. La idea de la teva mort és espantosa però tan certa. És tan certa, tan autèntica la sensació que la teva mort provocaria un benestar immediat i durador en les nostres vides, sogre, que no sé què faig aquí, davant teu, en silenci, rumiant tot això. No sé per què no salto damunt teu i converteixo per fi aquesta certesa imaginada en una rotunda i irreparable realitat.

JOSEP: Per què calles? Sé perfectament el que et ronda pel cap.

POL: Ah, sí? Què?

JOSEP: No pots deixar de pensar que d'aquí a pocs anys, estaràs exactament com jo. I que potser la teva filla no haurà triomfat tant com esperaves i no podrà mantenir-te al mateix temps a tu i al seu fill o fills. I encara que l'odiïs per això i odiïs el món sencer i que el món sencer t'odiï, inexplicablement, tindràs ganes de continuar vivint.

POL: Això és el que penso?

JOSEP: Sí. Penses que matar-me seria també matar-te a tu una mica.

POL: Ah, sí?

JOSEP: Per això no ho faràs.

.POL: No sé per què parlem d'aquestes coses absurdes, la veritat. No és tan terrible si la Lisa no va als Estats Units. No passa res. Ella mateixa ho diu. Potser hi va i no li agrada o no s'hi sent a gust. Tota la vida ho ha desitjat perquè sap que allà trobarà gent que aquí no troba, gent com ella, que l'entengui, amb qui ella pugui parlar de les seves fòrmules, de les seves teories, amb qui ella pugui realitzar-se.

Però qui a la vida pot tenir tot el que realment desitja? Ningú. També és bo que ho aprengui, això.

JOSEP: Tranquil. Hi anirà. No vols saber on ha anat, el Roca?

POL: Tant me fa.

JOSEP: Sí que et fa. Fa temps vaig presentar els papers per sol·licitar una plaça a una residència pública. No us n'havia dit res. Van mirar el meu cas. Em van dir que tenia possibilitats. La setmana passada em van enviar una carta on m'anunciaven que tenien una plaça vacant. Només havia d'acceptar-la. Jo no volia. Però... la teva filla... T'escandalitzaries si et dic que me l'estimo més a ella que...? És igual. El Roca ha anat avui a fer els tràmits i dur tota la paperassa. Ja està. Problema resolt. I d'una manera fàcil. Els diners que la teva dona es gasta amb mi, a partir d'uns pocs dies, se'ls podrà gastar en ella. M'he mort jo mateix i tots feliços. Au. Ja te'n pots anar, Pol.

POL: Ja l'hi has dit, a l'Anna?

JOSEP: Ja l'hi diràs tu. No et queixis. A sobre t'he regalat un bon polvo. Quant feia que no...?

POL: A tu què t'importa?

JOSEP: Bé. Crec que, quan ho feu, ella es torna més amable i em ve a veure i em diu: estàs bé, papa? Últimament, no venia gaire. I quan venia, no em deia: estàs bé, papa? Em deia: sí, fas molt mala cara, però i jo què?

POL: No l'hi vols dir tu? La faries molt feliç.

JOSEP: Ni parlar-ne. Es pensaria que ho he fet per ella.

POL: Per qui ho has fet, doncs?

JOSEP: Per qui, no. Per què. Ho he fet per dignitat. I perquè començo a estar cansat, Pol. Cansat de no morir-me.

POL: A la residència no et moriràs pas, Josep.

JOSEP: Això ja ho veurem. Au, vés-te'n ja, Pol, home tranquil.

POL: Eh?

JOSEP: Res. No t'han dit mai que t'assembles al John Wayne?

POL: No. Mai. M'hi assemblo?

JOSEP: Gens. Per això no t'ho han dit mai.

POL: Per cert, parlant d'homes tranquils... Què passarà amb el Ricky? De què treballarà?

JOSEP: El Ricky? Qui és el Ricky?

27.

LISA: De cuiner?!

RICKY: Sí.

LISA: Però on?

RICKY: Al costat d'on viu el teu avi, al bar de la cantonada. Ell m'ha proporcionat la feina. És molt amic de l'amo del bar.

LISA: El meu avi sense tu... Allà, tot sol...

RICKY: No estarà sol...

LISA: Espero que el vagis a visitar sovint... Ho faràs, eh? M'ho promets?

RICKY: Sí. T'ho prometo. I els teus pares?. No hi són?

LISA: No. Han marxat de cap de setmana. Ha ha ha.

RICKY: De què rius.

LISA: De res, coses meves. Per sort, no m'hi han convidat. Saps? Jo odiava els caps de setmana fora de casa amb els meus pares.

RICKY: Per què?

LISA: Passava molta por. Sempre dormia a llits diferents. Hotels perduts, cases en mig del camp, apartaments solitaris a la platja...i sempre aquells crits a la nit...

RICKY: Crits?

LISA: Pensava: es peguen, es fan mal, s'estan matant... I els veia l'endemà a l'esmorzar amb aquelles rialles i aquelles mirades de complicitat i de pau... ¿Calia passar per tota aquella violència nocturna per obtenir la felicitat de l'endemà? No ho entenia. I em feia por, molta por. Ha ha ha. Quan vaig saber el que era, no et pots imaginar el pes que em vaig treure de sobte. Però la sensació de por encara la recordo. I la convicció a la qual vaig arribar: que no pots ser mai feliç si abans no pegues, destrosses, tortures i fas mal a qui suposadament estimes. No existeix la felicitat sense la guerra prèvia.

RICKY: Com al futbol. Com més dificultats troben els jugadors per marcar gol, més intensa és la felicitat quan marquen.

LISA: És veritat. Vinga, som-hi. Tens l'adreça electrònica?

RICKY: Ho he apuntat tot en aquest paper. Té.

LISA: És una bona hora per connectar-hi?

RICKY: Perfecta. Està esperant la trucada.

LISA: Porto el portàtil.

RICKY: Quina casa més bonica que teniu. Que gran. Que lluminosa. I quins mobles tan...

LISA: La mama, que té bon gust. Ja està. Vine, seu aquí. Té, posa't els auriculars. Dóna'm el paper. Ara obrim aquí. Espera, deixa'm lloc. Tu, quan despengi, encara que el vegis per pantalla, mira aquí, aquest puntet, que es la càmera. Així ell veurà que el mires. I intenta no parlar a sobre d'ell. El micròfon és aquest bultet que hi ha al cable. No cal que cridis gaire. De veritat que no ho has fet mai?

RICKY: Xatejar, sí, però sense imatge.

LISA: Mira, ja fa senyal.

RICKY: Ja el veig! Hola? Hola, Carlitos, ¿me oyes? ¿me ves? Carlitos, qué grande estás. Y qué guapo. ¿Cómo estás, mi amor? ¿Cómo estás? Tenía tantas ganas de verte... Carlitos, ¿te cuidan bien, mi amor? Así me gusta. ¿Quién hay contigo? Ah. No, es igual, no, dale un saludo de mi parte. ¿Yo? En casa de una amiga. Una muy buena amiga. Claro. Vine, Lisa, que et vol veure. Se llama Lisa.

LISA: Els auriculars. Hola, Carlitos. ¿Cómo estás? No nos conocemos, pero tu padre me ha hablado mucho de ti. Y hoy he ido a comprarte un regalo. Tu padre te lo dará cuando vaya a verte dentro de dos semanas. Sí, lo tengo aquí. ¿Lo quieres ver? Passa-m'ho, Ricky.

RICKY: Vols dir? I si s'ho agafa malament? No... no s'afectarà?

LISA: No. En absolut. Ara ho veuràs. Mira, Carlitos. Es una caja. ¿La abro? ¿Te lo digo antes? Es un balón del Futbol Club Barcelona. Del Barça, sí! Con las firmas de todos los jugadores. Sí, claro, la de Messi, también. Míralo. ¿Te gusta? No grites tanto, que me vas a dejar sorda... Ha ha ha.

RICKY: Lisa... Lisa...

LISA: ¿Sabes que la tierra es redonda, como este balón, Carlitos? ¿Y que un futbolista extraterrestre gigante le pegó una patada tan fuerte que aún sigue dando vueltas y vueltas sin parar? ¿Lo sabías? ¡Anda! ¿Sí? ¿Y sabes cuánto tiempo falta para que la pelota tierra llegue a la portería? ¿Sí? Dímelo. Noooo, mucho más. ¿Que dónde estaremos nosotros entonces? Pues muy apretujaditos y juntitos todos dentro de la pelota, Carlitos. Dentro de la pelota.

RICKY: Lisa...

LISA: Ricky, sisplau, fes el favor de no plorar! I si ho fas, tapa't la boca, que et pot sentir! Ai. Ai.

RICKY: Què et passa?

LISA: Continua parlant tu, m'he marejat. Ai, que m'ha agafat l'angoixa.

RICKY: Per què?

LISA: Pel que t'he dit. Per com t'ho he dit.

RICKY: Eh?

LISA: "Ricky, sisplau, fes el favor de no plorar! I si ho fas, tapa't la boca, que et pot sentir!"

RICKY: Què passa?

LISA: És impossible. Era exactament la meva mare parlant amb el meu pare. Les mateixes paraules, el mateix to, entre carinyós i despectiu. No. Quin horror. No. Jo no sóc així. Ni parlo així. Ni t'he de tractar així. Ai, que m'agafa l'angoixa, sisplau, Ricky, ajuda'm. Ajuda'm a matar la meva mare, que se m'ha ficat a dintre. Ai. Ai. Ai.

RICKY: Espérate un segundo, Carlitos, mi amor, tenemos un pequeño problema.

28.

ANNA: Què fem amb totes les coses del pis que no podràs dur a la residència?

JOSEP: Tot teu.

ANNA: No vull res.

JOSEP: Les regales o les llences.

ANNA: D'acord.

POL: Hi ha moltes coses que es poden aprofitar.

JOSEP: Ah, sí? Quines?

POL: La tele, l'equip de música, els llibres, els discos.

JOSEP: L'equip de música i els discos me'ls enduc a la residència. Faltaria més.

POL: Doncs la tele, la rentadora, el rentavaixelles, el microones...

JOSEP: Són tots de pèssima qualitat. O et penses que la teva dona em comprava les millors marques? I una merda. ¿No saps la quantitat de reparacions que té cada un d'aquests trastos? I les reparacions les pagava jo dels diners de la meva pensió. Que consti. Per voler estalviar, hem acabat pagant més i a sobre ara, anirà a parar tot a la deixalleria... Com jo. Ha ha. Sí. Jo també he estat tota la vida un trasto de marca dolenta que han hagut d'anar apedaçant i reparant, per això també estic condemnat a anar-hi a parar: a la deixalleria.

ANNA: Papa.

JOSEP: Ni papa ni hòsties. S'ha acabat. Vinga, fora d'aquí. No sé pas per què heu vingut a veure'm. El pare ja és mort, filla meva, ja l'has matat, ja està, ja no et costo ni un cèntim, ja no existeixo, estic fora de joc.

ANNA: Això no és veritat.

POL: T'hem vingut a veure per dir-te que la Lisa i el Ricky es casen.

JOSEP: Ja. Va ser idea meva.

ANNA: Què?!

JOSEP: És clar. Així el Ricky tindrà papers, podrà fer venir el seu fill i amb una mica de sort li operaran les cames de franc en un bon hospital. Quan el nen estigui bé, segurament la Lisa ja haurà acabat els seus estudis als Estats Units, es divorciaran, i tan amics, com ara. Què us pensàveu, que es casen per amor? Ha ha ha. Però en quin món viviu? Ai, quin riure. Ai, si us vegéssiu les cares. Ai, em sembla que m'he pixat. Em pots canviar el bolquer, Anita, petita? Bé, això de petita és un dir, perquè ja et deu començar a fallar la regla, no? Ha ha ha.

ANNA: No sé si sabré fer-ho.

JOSEP: Doncs n'aprens! I ara per què plores, Anna, eh? Per què collons estàs plorant? No tens el que volies? Com sempre?

ANNA: Tens raó. M'he fet vella, papa. Ara sí que m'he fet vella de veritat.

JOSEP: Et fots. Pol, endu-te-la a comprar-se cremes antiarrugues, a veure si així es calma una mica. Ai, no, que estem en crisi i hem de prescindir de coses supèrflues. Però no. Una bona crema antiarrugues no és cap cosa supèrflua. Si no, no ploraria perquè es fa vella, no?

POL: I jo què sé? Vols que anem a comprar una crema antiarrugues, carinyo?

JOSEP: ¿Qué ha estat aquest soroll?

POL: Se li ha trencat el mirallet de la polvera.

JOSEP: Uh! Set anys de malestrugança, filleta.

ANNA: ¡No se m'ha trencat! ¡L'he trencat jo! Si el trenques expressament, no hi ha malefici.

POL: ¿Anem a comprar la cremeta, vida meva? ¿I una polvera nova?

ANNA: No! Noooo!!! El que vull és que us podriu tots plegats a l'infern!! Tots!!!!
Aaaahhh!!!

Anna destrossa tot el que hi ha al seu abast.

Després, silenci.

JOSEP: Aquesta és la meva nena.

29.

LISA, *sola en mig de la foscor*: ¿Quantes pilotes de futbol donen voltes i voltes sense parar en el nostre univers, xutades per un equip de fills que alguna vegada han desitjat secretament la mort dels seus pares? ¿Quantes d'aquestes pilotes arribaran algun dia a una porteria i seran gols? ¿Hi haurà habitants d'un altre univers contemplant aquest partit? Quants? Milions, bilions, trillions? ¿Esclataran tots en un èxtasi col·lectiu, exultant, orgiàstic, quan per fi es produeixin els gols? ¿Hi haurà un univers rival que es deprimirà? Quina probabilitat hi ha que això sigui possible? Vaig a fer la fórmula...

Lisa comença a dir números, levita i desapareix, tot flotant en un univers ple de pilotes de futbol.

Fi.